Στο λεύκωμα μιας εποχής

Σκέψεις, κρίσεις ιδέες, κείμενα και εικόνες, όλα σαν ιδιόμορφα κατακρημνίσματα που πέφτουν στον καμβά της εποχής, πάντοτε με την σημασία της ιστορικής διάστασης. Στο θολό τοπίο των καιρών μας οι λέξεις να πέφτουν σα χαρακιές πάνω στο λευκό χαρτί και να αφήνουν μικρά κόκκινα σημάδια...

Όταν η αθλιότητα εξόρισε την ελπίδα...

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Σκορπίζουν απέραντη θλίψη τα πεπραγμένα της «πρώτη φορά Αριστεράς» κυβέρνησης. Δεν είναι απλώς το γεγονός ότι μέσα σε ένα μόλις χρόνο οι λέξεις έχασαν, για μια ακόμη φορά, το νόημά τους. Η λέξη Αριστερά τείνει να γίνει συνώνυμη της αθλιότητας, της κατάντιας και μιας άνευ προηγουμένου μικρότητας και μικροπρέπειας, και όλα αυτά δυστυχώς, σε όλες τις εκφάνσεις του κοινωνικού γίγνεσθαι πέραν του οικονομικού πεδίου, όπου τα πάντα είχαν ξεπουληθεί από την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ πριν καν αναλάβει την κυβέρνηση.

Το φαινόμενο ασφαλώς δεν έχει κάποια μεταφυσική εξήγηση. Δεν μπορεί να αναλυθεί με όρους σύγκρουσης ενός δίπολου. Καλών και κακών, εντίμων και απατεώνων, ξεπουλημένων και ακέραιων, ρεφορμιστών και καθαρόαιμων Αριστερών, στα οποία όλως τυχαίως επικράτησαν οι πρώτοι παράγοντες κάθε δίπολου.

Πόσοι ωστόσο είναι σε θέση να αποτιμήσουν ψυχρά και με πολιτικά κριτήρια την προϊούσα κατάντια η οποία έχει απλωθεί σαν φαινόμενο μαζικής κατάθλιψης, παραίτησης, αποστασιοποίησης ή αποστρατείας; Φαινόμενα τα οποία παρατηρούνται με μια οριζοντιότητα όχι απλώς στις τάξεις των μελών και των ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά σε όλες τις δυνάμεις που έχουν αναφορά στην Αριστερά.

Η ακινησία και η παραίτηση μοιάζουν να είναι το αντεστραμμένο είδωλό της άρνησης να παραδεχτεί κάποιος το τραγικό πολιτικό σφάλμα της επιλογής, ανάδειξης και τελικά ανάθεσης του πρωταγωνιστικού ρόλου στη μάχη εναντίον των μνημονίων και της κρίσης στο ΣΥΡΙΖΑ. Σε ένα κόμμα δηλαδή το οποίο συνειδητά και με σαφή θεωρητική και πολιτική γραμμή υπονόμευσε και ακύρωσε την όποια κοινωνική πρωτοπορία, απάντησε στο ζήτημα του υποκειμένου της αλλαγής πως ο πλέον αρμόδιος για να το υλοποιήσει είναι το κόμμα και φυσικά αναπαρήγε ψευδαισθήσεις και αυταπάτες πως η κατάληψη της κυβέρνησης είναι εκτός από αναγκαία είναι και η μοναδική ικανή προϋπόθεση αλλαγής του αστικού κράτους!

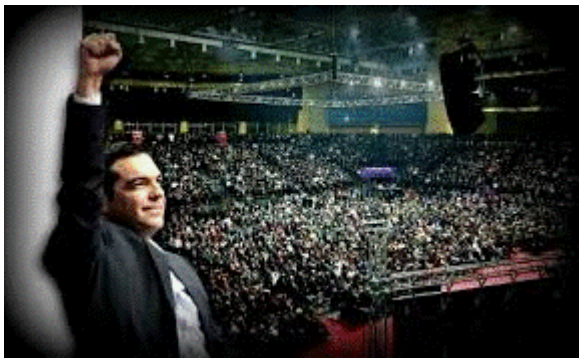
Τι απέμεινε λοιπόν από τα ξεφτισμένα οράματα μιας δοκιμασμένης και χρεωκοπημένης εδώ και δεκαετίες αντίληψης της ευρωκομμουνιστικής Αριστεράς; Απολύτως τίποτα πέρα απ' την πλήρη υποταγή στο ντόπιο κεφάλαιο και την ΕΕ. Τίποτε περισσότερο από μια μικροπρεπή και πολιτικάντικη αντίληψη άλωσης του κρατικού μηχανισμού με «Αριστερούς ημετέρους» ή απλώς τίποτα παραπάνω από καταστολή, περικοπές, διάλυση του κοινωνικού ιστού βαδίζοντας στην πεπατημένη των πιο άθλιων κυβερνήσεων που γνώρισε μεταπολιτευτικά η Ελλάδα.
Τέλος δεν απέμεινε τίποτα περισσότερο από ξεγυρισμένες σφαλιάρες λογοκρισίας με την παρέμβαση εξωτερικών παραγόντων, θεσμικών και εξωθεσμικών παραγόντων σε ένα θίασο ο οποίος μοιάζει εξαιρετικά φοβισμένος αλλά εξαιρετικά επικίνδυνος διαχειριζόμενος την κυβερνητική εξουσία.

Όλα τα παραπάνω ασφαλώς δεν γράφονται από τη σκοπιά μιας δήθεν αντικειμενικότητας την οποία εσχάτως έχουν κάνει καραμέλα στην Κουμουνδούρου και στο Μαξίμου. Αντιθέτως μάλιστα, διατυπώνονται από μια άκρως ιδιοτελή ταξική αντίληψη, η οποία δεν μπορεί παρά να αντιμετωπίζει σαν εχθρούς της εργατικής τάξης και του λαού εκείνους που επί ένα χρόνο ασελγούν εναντίον κάθε λογικής, κάθε ηθικής και κάθε λογικής αναφερόμενοι μάλιστα στην Αριστερά και στους πλέον αδύναμους. Ποιο είναι ωστόσο το ζήτημα που προκύπτει από όλα τα παραπάνω; Οι προπαγανδιστικοί μηχανισμοί τόσο του Μαξίμου όσο και του ΣΥΡΙΖΑ δράττονται της ευκαιρίας από θλιβερά και εξοργιστικά γεγονότα για να συνεχίσουν να κάνουν αντιπολίτευση όντας ωστόσο αυτή τη φορά στην κυβέρνηση!

Δύο γεγονότα των τελευταίων ημερών αποδεικνύουν του λόγου το αληθές.

Η ματαίωση των τεσσάρων τελευταίων παραστάσεων του έργου «Η ισορροπία του Νας η οποία τελικά κατέβηκε κακήν κακώς από το Εθνικό Θέατρο καθώς και η ακύρωση των εγκαινίων της έκθεσης Αγκρότικα 2016 εξαιτίας των επεισοδίων και της έντασης που προκάλεσαν «δεξιές και ακροδεξιές» ομάδες σύμφωνα με τις καταγγελίες του ίδιου του υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης, Βαγγέλη Αποστόλου.

Σα να μην τρέχει τίποτα λοιπόν μύδρους εξαπέλυσε το υπουργείο Πολιτισμού εναντίον της ωμής λογοκρισίας. Ακόμη καυστικότερος ο ΣΥΡΙΖΑ. Μέχρι και το ίδιο το Εθνικό και ο καλλιτεχνικός του διευθυντής Στ. Λιβαθηνός διαφώνησε με την ίδια του την απόφαση! Αν όλα αυτά δεν ήταν τραγικά θα ήταν ένας απλώς τραγέλαφος. Δεν μπορεί όμως να είναι όταν σύσσωμη η κυβέρνηση συναινεί τελικά στην ωμή παρέμβαση της αμερικανικής πρεσβείας και, κατά το κοινώς λεγόμενο, όταν το ζήτημα καίει, απλώς «κάνει την πάπια». Έτσι για να μην υπάρχει αμφιβολία και στα υποτιθέμενα μη δημοσιονομικού κόστους ζητήματα ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο.

Μια από τα ίδια και στη Θεσσαλονίκη. Ο υπουργός της «Αριστερής» κυβέρνησης γίνεται έρμαιο των διαθέσεων και των ακροτήτων «δεξιών και ακροδεξιών» και δεν ανοίγει ρουθούνι, αλλά ο υπουργός ποιώντας και αυτός την νήσσαν κάνε όπισθεν και αποχωρεί. Έτσι ο κυβερνητικός θίασος μπορεί να ανακηρυχθεί κάλλιστα σε πρωταγωνιστή ενός θεάτρου του παραλόγου όπου κουμάντο κάνουν ξένες πρεσβείες και επαγγελματίες θύματα της τρομοκρατίας όπου συν τοις άλλοις εμφανίζονται ως νικητές συνολικά στο καλλιτεχνικό γίγνεσθαι νεοφιλελεύθεροι και ακροδεξιοί. Και η κυβέρνηση και το κυβερνών κόμμα απαντούν με πορείες διαμαρτυρίας ξεχνώντας πως αυτοί είναι πλέον κυβέρνηση και το υπουργείο Πολιτισμού που ανέχθηκε την ωμή λογοκρισία είναι το ίδιο υπουργείο που δίνει άδεια στους ρασοφόρους Ταλιμπάν της ορθοδοξίας να κάνουν λειτουργία στη Ροτόντα Θεσσαλονίκης!

Μια από τα ίδια και με τη ματαίωση των εγκαινίων όταν τα ΜΑΤ εξακολουθούν να δέρνουν απεργούς και συνταξιούχους, αδυνατούν να προστατεύσουν και να διαφυλάξουν την τάξη σε κορυφαία εκδήλωση με υπουργό της κυβέρνησης! Είπαμε. Αν η κατάσταση δεν ήταν τόσο σοβαρή, θα άξιζε κανείς να γελάσει με τα καμώματα όσων προσποιούνται τις μετανοημένες Μαγδαληνές και μυξοκλαίει μπροστά στα δήθεν πραξικοπήματα και τις ωμές παρεμβάσεις θεσμικών, εξωθεσμικών και οποιωνδήποτε άλλων παραγόντων.

Το κακό είναι πως όλη αυτή η κατάσταση δεν προσφέρεται ούτε για χαιρεκακίες ούτε για εκ των υστέρων δικαιώσεις. Δεν αρκεί η επαναστατική αυτάρκεια και η εκ του μακρόθεν και εκ του ασφαλούς κριτική επί παντός του επιστητού. Δεν αρκεί η περιχαράκωση και η πολιτική των σηκωμένων δαχτύλων με τη μόνιμη επωδό «σας τα είχα πει εγώ». Οι λαβωματιές είναι τόσο βαθιές και τόσο σκληρές που αιμορραγεί ακατάσχετα η κοινωνία και δευτερευόντως όλη η Αριστερά. Ασχέτως των σχέσεων ή της κριτικής ή ακόμη και της πολεμικής που έκανε στο ΣΥΡΙΖΑ. Τα φαινόμενα που αναφύονται είναι εξαιρετικά επικίνδυνα και η κυβερνητική πολιτική πριμοδοτεί και τροφοδοτεί πια ανοιχτά τις πλέον αντιδραστικές πολιτικές τάσεις. Σε αυτήν την κρίσιμη κατάσταση μαγικές συνταγές και θαυματουργές λύσεις δεν υπάρχουν. Υπάρχει η αδήριτη αναγκαιότητα της αντίστασης και της ανατροπής των μνημονιακών πολιτικών της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης. Κόντρα στο ρεύμα της ηττοπάθειας , της παραίτησης, της αποστράτευσης και της θλιβερής κατάντιας της ρεφορμιστικής Αριστεράς, η εποχή απαιτεί την ανασυγκρότηση και την αναγέννηση ενός επαναστατικού ρεύματος αμφισβήτησης της υπάρχουσας τάξης και επαναστατικής προοπτικής.

Κάτι το οποίο ασφαλώς δεν είναι εύκολο όσο κυριαρχούν αυταπάτες και ψευδεπίγραφες διαμάχες μεταξύ νεοφιλελευθερισμού και «γιαλαντζί» Αριστεράς. Η μάχη για τη συνολική ανατροπή είναι μάχη για την άρση της πολιτισμικής ηγεμονίας, της ιδεολογικής ηγεμονίας και του μοντέλου αξιών του καπιταλισμού. Όσοι πίστεψαν ότι κάτι από αυτά μπορεί να αντιμετωπιστεί με μια αριστερά συμβιβασμένη από τη φύση της στην κυβέρνηση, διαψεύστηκαν παταγωδώς.

Όμως οι μεμψιμοιρία και το σκύψιμο του κεφαλιού δεν είναι οι ενδεδειγμένες λύσεις αντιμετώπισης της βαθιάς και μακροχρόνιας κρίσης. Έστω και με αδυναμίες, ελλείψεις και παραλείψεις, οι δυνάμεις της σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής έχουν υποχρέωση να δώσουν συνολικά και με όλες τους τις δυνάμεις τη μάχη με σθένος και χωρίς αυταπάτες. Η αντιπαράθεση με την κυβέρνηση πρέπει να είναι σκληρή και μέχρι του τέλους και της ανατροπής της καθώς η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ είναι όχι απλώς εχθρική των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων αλλά και διπλά επικίνδυνη, στήνοντας παγίδες, αντιπολιτευόμενη τον εαυτό της με στόχο την ενσωμάτωση των αντιδράσεων, με πολιορκητικό κριό ήσσονος σημασίας θέματα τα όποια σαν παραπέτασμα πέφτουν για να σκεπάσουν τις αντιδραστικές πλευρές της πολιτικής της. Αυτό πρέπει να είναι ξεκάθαρο στους πάντες, αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε να το θεωρούμε ούτε δεδομένο ούτε ότι αυτομάτως θα ενεργοποιήσει τα αντανακλαστικά της μάχης και της σύγκρουσης στην πλειονότητα του κόσμου. Ιδού λοιπόν πεδίο δόξης λαμπρόν...

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

XXX – I – 2016